

גיימס דין הישראלי, כך מכונה אריה (קוקה) גוס' מארק (20), שהיה צריך למלא את תפקיד אדי בתסריט ה' ראשון. גוסמארק הוא חייל בצה"ל, חשמלאי, בעל וותק של עשר שנים בהופעות במה בבתי-ספר בתנועות'נוער ובצבא.

בניגוד לשאר המועמדים להשתתפות בסרטי כרמן פילם, תמר סלע היא היחידה הטוענת כי המישחק וההופעה בסרטים אינם חלוט חיייה. טוענת היא: "אני מכירה את עצמי היטב, שחקנית גדולה לא אהיה ומאחר ושחקנית קטנה אין ברצוני להיות, אני רואה ב'מישחק רק תחביב'. תמר בת ה-19, שהיא דור שלישי בארץ, תושבת תל אביב, חושבת על עתידה בהוראת מקצועות הצויר והמלאכה. כרגע היא עובדת סקט במקצוע די מעניין: לבורגנית במעבדה של משרד הבטחון. היא הגיעה לחברת כרמן אך ורק כדי למצוא עיסוק לשעות הפנאי, נראית כיוצאת דופן ב'שאר המשתתפים החולמים על כוכבות

גם בעת עבודתו כטקטוריסט, מאז עלה ארצה מלבנון, חלם תמיד בני בכור (22) על הופעה בתפקידים דראמטיים בסרטים. הוא הספיק להיות חבר בארבעה קיבוצים, עובד כיום כטקטוריסט בלוד. מספר בני: "במשקים הייתי תמיד חבר בחוגים דרמטיים. כשקראתי על ייצור סרט חדש, הרגשתי שהגיע הזמן להגשים את שאיפותי בשטח. ה' מישחק. את התפקיד שלי בתסריט (ש' בוטל בינתיים), אני לומד ומשנן לאחר יום עבודה מפרך. החברים בעבודה וכל קרובי מעודדים אותי ומקווים לכרטיסי חיסום להצגת הבכורה שלי". בני ממין בעתידה של תעשיית הסרטים בישראל ויחד עם הצלחתה — בהצלחתו הוא.

לפרסום רב בעתונות זכתה לפני כחצי שנה שרה עמרס (28), בעת ש' חזרה מעבר הירדן, אחרי ששהתה שם מאז קום המדינה. שרה הגיעה לירדן לאחר שנישאה לקצין פולני, עבדה שם, בהציגה את עצמה כרוסיה נוצריה, כי מזירתה של העתון האופוזיציוני 'אל צריה, הכירה אישית את סולימן אל נבולסי, ישבה מספר שנים בכלא. שרה, ילידת אפגניסטאן, נמשכה למישחק מילדות, למדה באלט אצל רינה ניקובה. בהציגה עצמה כמועמדת למישחק בסר' טים, קיוותה כי תמצא את עתידה ב' תעשייה זו. היא מקווה שתוכל לשחק בבוא היום את עצמה בסרט שיהיה מבוסס על תולדות חייה הסוערים.

מקרה מוזר בקי

עדך בעיני. אתה אדם טוב אדי השתתפות. נחמה: שקלת היטב דברים מעולם לא חשבת ש'אני מושתת, אני מדוע אין לי זכות לאהוב אותך? נחמה: לא אדי חבל על המילים שלום לך. מחשבות הבאות מתחזר שליבה דווקא אחרי דני, אולם אדי אינו זאת. בסצנה מספר 11 מתנהל ביני אדי: לא ידעת כמה שאוהב אינך מבינה. נחמה: אף !!! שוב התחלת. שויתר לא נדבר על אהבה שאינה אדי: לא קיימת !!! כך את הרי את כולך מסוגלת מאהבה, את לא אהבת את דני, את פשוט א שלי. איך הוא רוקד ואיך הוא מדבר זה רחוק מדי. נחמה: אך, אהבה, אתה מדבר על מחקן מכונה, אתה לא מבין שבינינו אהבה, בינינו יכולה להיות ידידות, עבר משותף. אולם כפי שמסתבר מסצנה מספר מושל.

זהו התסריט על פיו עמדה חברת, "כרמן פילם" להפיק את סרטה הראשון. הפיפור נכתב בידי זאב ("זולו") פוירשטיין, עובד לתסריט בידי זכמאי ומארגן החברה אדי גור. את מוזיקת הרקע, הנדרשת בתס' ריט, חיבר בובי פנחס. סיפור העלילה ניתן כאן במזואו, בצירוף הקטעים כפי שהופיעו בתסריט המקורי. אחרי הפירסום שקיבל התסריט המגוון בעתונות, מיהרו המפיקים להודיע שלא יסרימו אותו. שגיאות הכתיב והדקדוק הן פרי עבודתו של די מתרגם, שתירגם את התסריט מרומנית לעברית, עבור המפיקים. חושך, שקט, הסרט מתחיל. על רקע שחור לפני התחלת הסרט נשמע מוזיקה של בוגי בוגי חזק. שמות המשתתפים על רקע של ירידת השמש וגלי הים. המצלמה עוברת דרך החלון לתוך מלון דן. לבר. אולם לרקודים. זוגות רוקדים בקצף חם. אדי רוקד עם בחורה. על ידם רוקד זוג עם פיגורות. כולם זזים הצידה. הזוג רוקד לבדו כשכולם מוחאים כפיים. אדי ניגש לבר, שם יושב דוד. אדי מתישב לידו, מסתכל על כ' סית עם גזול אדום. דוד גם הוא מסתכל על כוס חלב שלידו. על כוס גזול אדום וכוס חלב מתחילה השיחה בין אדי לדוד, לפיה מבין הצופה שאירע אסון נורא לאדי ושכדי להפיג את האסון הוא מתמסר לרקודי רוקנרול. כדי להבין מהו האסון הנורא שאירע לאדי נמוגה תמונת המעמד בבר, אדי עובר לדמיון חלוט, משחזר את כל מה שעבר עליו עד למעמד הפתיחה.

קטע מס' 13: בית הכנסת ונחמה מתחננים, נשמע פרק חזונו נחמה יוצאים, אדי עומד בסניה ומ' יודע מה לעשות. היה רוצה ללכת אב' נחמה ודני יוצאים מאושרים ונוסעים בין הקטעים 22-13 פורצת מל' האמית' המזועזע רואים בקטע הבא: **קטע מס' 22:** בתעלה. דני עובר לידם ונעצר ליד אדי. הקצין: קח את הכיתה שלך ו' מספר 3. אדי: כן המפקד, (לכיוון הכיתה) מתחיל הרקוד. הפצצות נופלות לכל צד וצד, מעל לראשם, הטנק עובר לידם. לכיתה שלו לצאת, ביחד איתו יוצ' בקרבת הכביש פצצה נופלת לידם ודודו חוזרים אליו והופכים אותו דני (חלש): אדי... אדי... אדי... אדי ידעתי שקראו לך להתייצב... נחמה לא יודעת על זה... אך עשיתי את זה... אולי מפני... שס' סלה לי אדי... שמור על נחמה. אדי: שתוק... כל דברייך בש' דני: אני לא אהבתי את נחמה, ר' שלה... וידעתי שאם אני לא... א' אני הולך למות. אדי: לא אתה תחיה. דני: סלה לי אדי... (ראשו נופ' אדי קורא לחובש וסותב את דני

קטע מס' 3: בוקר, גן, הירק של הגן יוש' בים אדי נחמה ודני, ילדים בגיל 13-11, משחקים. **קטע מס' 4:** בבית. נחמה ודני משחקים ר' מדברים. דני: אדי הוא טיפש ואני לא רוצה שאת תשחקי איתו. נחמה: אני כן אשחק איתו, הוא חבר שלי הוא בחור טוב. **קטע מס' 6:** אדי ונחמה ודני גדולים במספר שנים. דני ואדי באותו ספר לומדים. דני: שטותי... אדי: נו... אתה תפסיק לדבר על נחמה? דני: לשם מה? הרי אתה לא תשיגה לעולם... את... נחמה. **קטע מס' 8:** אולם גדול מלא אנשים. אדי ודני יושבים על הספסלים, נחמה רוקדת באלט. דני: הסתכל על נחמה, איזה תנועות... אדי: אתה אומר לי. דני: היא מתק... נכון? אדי: היא באמת מותק... אבל תלוי בעבור מי... מ... **קטע מס' 9:** אדי עם נחמה ברחוב. אדי מנסה לשכנע את נחמה ללכת איתו. אדי: נחמה אמרי לי, מהם הסרונותי כדי שאוכל להתאים את עצמי אליך. נחמה: אני רוצה שתדע לך שכל דברייך הם ללא

סרט או לא סרט, רציני או לא רציני - אלפי צעירים מוכנים לשחק ולשלוט

כוכבים נולדים ברח' יפו

גדול? פה רחב? שפתיים מלאות? האם את(ה) טיפוס מיני כללי או סוציאלי? האם יש לך חזה קטן/בינוני/גדול? (מחק את המינ' תר) האם מתאימים לך עגילים או לא? האם את(ה) מוכן להשקיע כסף בקרן לעידוד סרט "ישראלי"? לעידוד איזה סרט נועדה הקרן, לא פורט בשאלון. אולם זה לא היה חשוב; המועמ' דים היו מוכנים לכל. גם כשגדרשו לאחר מכן לכתוב את תולדות חייהם המפורטים, כולל הדגשה ר' פירוס של ניסיונות אינטימיים ביותר, הם עשו זאת במהירות, היו מוכנים לחשוף אפילו פרטי יחסים אינטימיים. זה היה דרוש בשביל הסרט. הבמאי, המפיק ומנהל חברת ישראל כרמן פילם הודיע להם כי הפרטים דרושים כדי לדעת מה ניסיונם ב' חיים ולהתאים להם תפקידים בהתאם לכך. לאחר זאת הוסבר להם כי על מנת להיות כוכבים, יהיה עליהם לעבור קורס של שלר' שהם חידשים, בפיקוחו הישיר של הבמאי, המפיק, התסריטאי והמנהל של חברת כרמן. תמורת הקורס יהיה עליהם לשלם 50 ל"י כל אחד. לחיילים תהיה הנחה. ששים המאר' שרים היו מוכנים גם לזה.

ש' מונה הצעירים והצעירות, ש' תמונותיהם מופיעות בעמוד זה, הם צעירים רגילים. יתכן ויש להם כשרון ל' מישחק ויתכן שלא. יתכן שכל אחד מהם מסוגל להיות כוכב סרטים. אולם לעת עתה מלכות אותם רק השאיפה להופיע בסרטים. לפני כשלושה חודשים הם קראו מודעה בעיתונים, אשר בישרה להם כי דרושים שח' קנים להופעה בסרט ישראלי. להם לא היה חשוב באיזה סרט יופיעו ומי ייצר את הסרט. הם מיהרו למשרדי חברת כרמן פילם, שאיש לא שמע את, שמעה קודם לכן, נדחקו במשרדים ברחוב יפו 18 בתל אביב, גרשמו כמועמדים. השמונה לא היו בודדים: לא פחות מ' שלושת אלפים איש ואשה נענו למודעה, הביעו את חפצם להופיע בסרט. היו בהם גברים מעל לגיל 60, עקרות בית, תושבי אילת וההתיישבות העובדת, ילדים בגיל בית' ספר ונוער מכל הגילים. כולם ראו בהיענות למודעה אמצעי להגשמת חלום חיהם, חלום למענו היו מוכנים להקריב הכל. רק כארבע מאות מתוך שלושת אלפים הנרשמים הגיעו ליד מבחני כרמן. בעד התענוג שילמו ששים לירות כל אחד. איש מהם לא ראה את צילומי המבחן. כשלוש מאות מהם לא ראו גם את שלוש הלירות. רק הודיעו להם שנכשלו במבחן. ששים המאושרים, להם הודיעו שהצליחו במבחן, נדרשו למלא שאלון מקורי שכלל, בין השאר, את השאלות: "האם יש לך פה

יש משישים המוכים בשגעון הכוכ' בות לא טרח לברר מי זאת ומה זאת חברת כרמן פילם, מי האנשים המסתתרים (חמשד' עמוד 12)